

„A szülőfaluért lehet sokat tenni, de eleget soha”

Egres

XXII. ÉVF. 1. SZÁM • A HELYTÖRTÉNETI BARÁTI TÁRSULAT TÁJÉKOZTATÓJA • 2013. MÁRCIUS

Isten segíts! Fogjuk meg és ...vigyük!

A múltban jól végzett munka eredményei erőt adnak törekvéseinkhez, Társulatunk jövőbeni értéktára gazdagításához.

Lektorok és akolitusok avatása a Váci Egyházmegye Székesegyházában (2012-09-29).

A felavatott akolitusok közül **Katona Pál** Bagon, **Fényi István** Vácott, a Hétkápolna búcsújáróhelyen teljesít szolgálatot. Katona Pál és Fényi István HBT tagok. Hivatásukhoz erőt-egészséget, áldott és eredményes teljesítést kívánunk!

Balázs Gusztáv HBT elnök, a Város- és Faluvédők Szövetsége (Hungaria Nostra) XXXI. Országos Találkozó és Szakmai Konferenciáján rangos kitüntetésben, Podmaniczky-díjban részesült.

A Podmaniczky díjat olyan magánszemélyek és közösségek kaphatják, akik kötelezettségüktől függetlenül vagy azt jelentősen túlteljesítve, a legtöbbet tették épített és természeti környezetünk, kulturális örökségünk értékeinek védelmében.

A díjátadást megelőzően városnézésre (megyeszékhely felújított szecessziós épületei, -gyűjteménye), majd (Zsolnay Porcelán-Manufaktúrák Zrt. épületkerámiák, és Kecskemét, Kaposvár, Budapest szecessziós épületek terveit, fotóit bemutató) kiállítások megnyitására, megtekintésére került sor.

A díj átadása 2012. augusztus 5-én, délután, Kecskeméten, a konferencia első napján, ünnepélyes keretek között történt.

(Fotó: BG)

A nyitó harangjátékot követően, a városháza zsúfolásig megtelt dísztermében, Zombor Gábor polgármester, Ráday Mihály a Város- és Faluvédők Szövetségének elnöke, Cselovszki Zoltán a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal aznap kinevezett vezetője és Király József a Kecskeméti Városházépítő Egyesület elnöke köszöntötték a konferencia résztvevőit.

Laudációt mondott és a díjat Rádai Mihály elnök nyújtotta át.

(Fotó: BG)

A díjátadási ünnepség után, a háromnapos, „Kárpát-Medencei Szecesszió” –ról szóló Szakmai Konferencia programja szerint folytatta munkáját.

A kitüntetett vállalása sem könnyű: „*A szülőfaluért lehet sokat tenni, de eleget soha*”.

Magyarok

A szokatlan zord időjárás ellenére, a Helytörténeti Baráti Társulat megtartotta hagyományos koszorúzási ünnepségét az általa, „Bag 600 éves”, első eddig ismert írásos emlékének évfordulójára emelt emlékműnél, a közismerten elfogadott és nevezett Turulszobornál.

A Himnusz imája után, az 1848-as szabadságharc nemzeti és helyi hőseire emlékeztető ünnepi beszédet Hönig Antal tanár úr mondta el. Mécs László „Magyarok” című versét (XXI. évf. 1. szám) Volter Domonkos premontrei diák szavalta el. Az ünnepség végén a Magyar Hiszekegy hangzott el. Koszorúzott Hönig Antal és Volter Domonkos.

Hönig Antal:

Kedves Barátaim!

„Ezernyolcszáznegyvenyolc, te csillag,/ Te a népek hajnalcsillaga!...” – írta 1848 őszén, október-november fordulóján Petőfi Sándor. Ekkor már túl van az ország a március 15-ei forradalmon, néhány hete elkezdődött a fegyveres harc, amelynek kiemenetelét akkor még nem lehetett megjósolni. Amikor március 15-öt ünnepeljük, már az események viszonylag pontos ismeretének birtokában tehetjük ezt: az eseménytörténetet megváltoztatni nem lehet, de a bennünk megfogalmazódó kérdésekre kereshetünk új vagy az eddiginél teljesebb válaszokat.

Tudjuk, hogy a szabadságharc a kitűzött célját nem érte el, de erőt meríteni mégis mindig a kezdetekhez térünk vissza, ahhoz a naphoz, mely vértelen forradalmával tiszteletet váltott ki azokban is, akik esetleg nem teljesen értettek egyet célkitűzéseivel, és megbecsülést, erkölcsi tartást hozott és adott azoknak, akik az eseményekben közvetlenül részt vettek, majd utána a szabadságharcban életük kockáztatásával és feláldozásával adták tanúbizonyosságát a hazaszeretettüknek.

Ezen a napon emlékezünk a márciusi ifjakra, a forradalom győzelmének mámorában is a méltóságukat megőrző résztvevőkre. Ennek a napnak a vértelenségében és méltóságának megőrzésében van az erkölcsi ereje és nagysága. Ennek az eufórikus hangulatban megőrzött méltóságnak a következménye volt talán az is, hogy a helytartótanács nem lövetett, hanem kiengette Tánacsicsot a börtönből.

Ehhez a naphoz kanyarodunk vissza mi is újra és újra, hogy hitet, bátorságot és elszántságot gyűjtsünk a magunk számára is. Olyan ez a nap a magyar történelemben, mint a világítótorony a tenger végtelenségében: messziről látszik, irányt mutat, de az adott pillanatban megnyilatkozó lehetőségek között a döntést nekünk kell meghoznunk. A döntés felelősségét nem háríthatjuk át senkire.

Voltak időszakok, amikor negyvenyolc eszméit és vívmányait az éppen ak-

tuális hatalom a maga céljaira kívánta felhasználni. És most nem csak a múlt század utolsó néhány évtizedére gondolok – ez korábban is előfordult –, bár mi elsősorban ezt az időszakot ismerjük, a 60-as-70-es-80-as évek időszakát. Amikor a Forradalmi Ifjúsági Napok elnevezés alatt valamiféle misztikus mázzal nyakon öntve az ünnepsorozat a hangsúlyt sokkal inkább március 21-re és április 4-re teheték. Ma már tudjuk, hogy az utóbbi kettő közül az első óriási történelmi károkat okozott Magyarországnak – lásd: Trianon –, az utóbbi pedig egy az egyben hazugság volt, hiszen a harcok még nem szűntek meg 1945. április 4-én Magyarországon, s ma már azt is kimondhatjuk, hogy az áhított szabadságot sem hozták el hazánknak. A kommunista hatalom a kokárdát is csak éppen megtúrte. Ha valaki úgymond magán felejtette egy-két napig, szóltak neki, hogy elmúlt március 15, le kellene venni a ruhadísz. 1970-ben egyik egyetemi társunkat ilyenért egyetemi fegyelmi bizottság elé citálták. A 70-es-80-as években pedig a nyílt utcán ünneplőket gumibotos rendőrök verték meg vagy motoros rendőrök hajtottak bele a tömegbe.

Mára – hála Istennek – túl vagyunk ezeken az élményeken, ma már nem tilos a kokárdaviselés, nem szólnak azért, ha valaki kitűzi házára ünnepi alkalmakkor vagy állandóra a nemzeti zászlót, de ezernyolcszáznegyvennyolcnak még mindig adósai vagyunk: ez az ünnep is még mindig szétválaszt bennünket, társadalmunk még mindig nagyon megosztott az ünnephez kapcsolódó értékek tekintetében. S hogy meddig lesz ez így, nem tudom. Csak azt tudom, hogy kívánatos lenne ebben a tekintetben is a társadalmi béke. De az mindaddig nem lehetséges, míg honfitársaink egy része úgy érzi, hogy a nekik nem tetsző intézkedések ellen országhatárainkon túli ármánykodással és hangulatkeltéssel lehet és kell fellépni. Akár nemzeti érdekeink elárulásával is!

Nekünk viszont továbbra is példát és erőt kell meríteni a márciusi forradalom szelleméből, hagyatékából.:

- Merjük vállalni véleményünket, meggyőződésünket a társadalom kérdéseivel kapcsolatban! És ennek szellemében cselekedjünk!
- Higgyünk a népek és nemzetek egyenjogúságában, de hittelt valljuk meg azt is, amit a költő Zrínyi Mikós örökül hagyott ránk: „Egyetlen nemzetnél sem vagyunk alábbvalók!”
- Tekintsük egyenjogú testvéreinknek a mai határainkon túl élő magyarokat, s ne nevezzük románnak az erdélyi, tót-nak a felvidéki, szerbnek a délvidéki és ukránnak a kárpátaljai magyart! Őseik nem önszántukból lettek idegen ország állampolgáraivá.
- Merjünk nagyokat álmodni – nem álmodozni! –, mert a világ csak úgy megy előre, ha nem leszünk kishitűek.
- Ha 100%-ot akarunk elérni, ne rettenjünk vissza attól, ha esetenként 1000%-ot kell célul tűzni magunk elé.
- Nemzeti történelmünkre, tudósainkra, nagyjainkra legyünk büszkék, mert van mire. Saját önbecsülésünknek tartozunk ezzel.
- Merjünk magyarkodni! A szó nemes értelmében. Merjük megvédeni, ami a miénk. Ahogyan Katona József Bánk bán c. drámájában Petur bán mondja: „... s ne kapna / vasas marokkal a magyar javak /közé; mivel részemről én bizonytal/ orrára kész vagyok koppintani.”
- Soha ne mondjunk le önként a nemzet javairól, mert amiről önként lemondunk, azt visszaszerezni nagyon nehéz, esetenként reménytelen.

S végezetül gondoljunk végig: szeméretik utólag is a magyarságnak, hogy a magyar forradalom s az azt követő szabadságharc nem adta meg a nemzeti kisebbségeknek az őket megillető és általuk követelt jogokat. Ha a dolgokat a maguk komplexitásában vizsgáljuk, akkor látnunk kell, hogy a magyarság az osztrák elnyomás alatt a maga számára sem tudta ezeket a jogokat biztosítani. Miközben az ország élet-halál harcát vívja, felszabadítják a jobbgyokat, eltörlik a nemesi előjogokat, de ez-

zel egyúttal védtelenné és kiszolgáltatottá teszik a magyar nemességet, mert a reformfolyamatok megszakadnak. Ugyanakkor a nemzet a saját szabadságjogait az ország területén élők érdekében igényelte. A királyi Magyarország ezeréves fennállása alatt alapvetően hódító háborúkat nem folytatott, viszont sokszor kényszerült hátrair megvédésére. A szabadságharc levereése után Madách Imre országgyűlési követként a következőket mondja: „...a magyar nagylelkű önbizalommal sértetlen hagyott minden meghódított népfajt. Nyolc százados törvénygyűjteményében nem található egy is, mely bármi idegen nemzeti-

ség ellen, de igen számos, mely azoknak védelmében van irányozva.”

A mértéket mindig megtartva tüzzük ki céljainkat, fontoljuk meg jól az elérendő célt, s ne hátráljunk meg az esetleges nehézségek miatt. És mindig lebegjen szemünk előtt elődeink áldozatvállalása, noha tőlünk a mindennapok küzdelmei nem kívánják életünk feláldozását, de az elvárható legtöbbet tegyük meg minden körülmények között.

Ha erre képesek vagyunk és leszünk, akkor hűek leszünk '48 szellemiségéhez, s a nemzet sorsa is jobbra fordul.

Pintéerné Tóth Katalin: „MESTER, MI JÓT KELL TENNEM...?”

II. János Pál 1993 augusztusában kiadott „VERITATIS SPLENDOR” (*Az igazság ragyogása*) címet viselő enciklikájában hívta fel a figyelmet a szekularizáció hatására egyre nagyobb mértékben terjedő erkölcsi elszárvárosodásra, az Egyház erkölcsstanának egyre gyengülő ismertségére, az etikai problémák elterjedésére.

Mit üzen számunkra a húsz évvel ezelőtt született pápai dokumentum az erkölcsstan alapvető kérdéseit illetően? Az erkölcs értékének csökkenése napjaink egyik legégetőbb problémája lett, amelynek forrása az Úr tanításának semmibe vétele, a valós értékek ismeretének hiánya, a világi javak hajszolása.

„Istentől függünk létünkben, fönmaradásunkban, jövő életünk kialakításában. Ez a függésünk az Isten iránti hódolat kötelezettségét, a vallásosság erényének gyakorlását rója ránk. A vallásosság erkölcsi erény, mely Istennek, mint legfőbb

Urunknak kijáró hódoló tisztelet megadására ösztönöz. E vallásosság erényének alanyi forrása és székhelye az akarat ugyan, mert a hódolatnyilvánítás akarat megajlás; de föltételezi az értelem részéről Istentől való függésünk ismeretét.”

Az erkölcsstan alapvető tézise: az ember feladata, hogy az Urat mindenekföltre állónak tekintse, kinyilatkoztatásait alapigazságként fogadja el, életét annak szentelje, hogy beteljesítse az Ő akaratát. Az enciklika egyik legfőbb mondanója, hogy ezt a szellemiséget minden ember magáévá tegye, alkalmazza mindennapi élete során. A fiatal generációk tanítása során elsőbbséget élvez a gyakorlati oktatás, a humán és reáltantárgyak ismerete, a mai oktatás nem fektet elég hangsúlyt a hit és az erkölcs alapvető kérdéseinek tanítására, amelynek következtében nemzedékek nőttek fel Isten igéjének ismerete nélkül. A materializálódott világban csak azok

a gyermekek részesülnek vallási nevelésben, akiknek szüleiben megfogalmazódott az Isten iránti igény, és annak továbbadása utódaik számára. Az állami oktatás keretein belül évtizedek óta nem ismerhetik meg a Biblia tanait, Krisztus tanítását a gyermekek. Mit várhatunk el egy gyermektől, aki tanítás során nem ismerheti meg az erkölcsöt, a hitet, az alázatosságot? Az ember természetéből adódóan azt a példát fogja követni, amelyeket maga előtt lát, tapasztalatai alapján alakítja ki normáit, érzelmvilágát.

Sajnos, napjainkban az anyagiasság, az álságos, mulandó értékek hajhászása a példa, amit maguk előtt láthatnak a gyermekek. Szüleik minden idejüket azzal töltik, hogy az anyagi biztonságot jelentő források előteremtésével foglalkodnak, miközben a valódi értékek, a szeretet, a hit, az erkölcs megismertetésére nem fordítanak sem időt, sem energiát. A család, ami

az erkölcsi nevelés egyik fontos színtere kellene, hogy legyen, már alig tudja ellátni funkcióját.

Van-e kiút az erkölcsi mélységből? **„Mester, mi jót kell tennem, hogy örök életem legyen?”** A szív mélyéről merül föl a kérdés, mellyel a gazdag ifjú a Názáreti Jézushoz fordult; *minden emberi élet lényeges kérdése, melyre válaszolni kell*, mert az erkölcsi jó megtételéhez és az örök élethez tartozik.

Az állami oktatásban bevezetni tervezett hit- és erkölcsstanítás céljait tekintve dicsérendő, eszközei tekintetében viszont számos kérdés vár még válaszra. Vajon az állami oktatás önmagában képes lesz betölteni azt a közvetítő szerepet, amely az Egyház hivatása volt évszázadokon keresztül és tapasztalata, tudása e tekintetben megkérdőjelezhetetlen? „Az a tanítás, mely elszakítja az erkölcsi cselekedetet testi feltételeitől, eltér a Szentírás parancsolataitól és ellentmond a hagyomány tanításának is.

Az ilyen tanítás új formában éleszt föl néhány régi tévedést, melyeket az Egyház mindig elvetett, mert az emberi személyt tisztán formális, „spirituális” szabadságra redukálják.” II. János Pál üzenete nem csupán a döntéshozókat figyelmezteti kötelezettségeikre, útmutatást tartalmaz szülőknek, nagyszülőknek, pedagógusoknak és minden ember számára az erkölcsi alapokat illetően. Napjaink életfelfogása gyakran a szabadosságot a

szabadsággal azonosítja. Ez a gondolkodás nem csupán etikailag elfogadhatatlan, a hit tekintetében jelentős el-
lentmondások forrása. Isten parancsolatainak megtartása nem korlátozza az emberek szabadságát, éppen ellenkezőleg, a benne kiteljesedő élet a szabadság alapeleme. Minden ember számára alapvető kötelesség a parancsolatok betartása, a köztük fellelhető összefüggések megismerése és elfogadása. Az Úr imádata olyan kiindulópont, amelynek megvalósulása már előrevetíti a többi törvény megértését, betartását. „Jézus Krisztusban, a „minden embert megvilágosító világosságban” (Jn 1,9) való hit által az emberek meghívást kaptak az üdvösségre.” A meghívás tehát mindenkinek szól, rajtunk, embereken múlik, mennyire fogadjuk el azt, mennyire teszünk eleget neki. A szülők felelőssége abban rejlik, hogy biztosítják gyermekük számára a feltételeket, hozzásegítsék ahhoz, hogy megismerhessék a mindent megvilágító világosságot, Krisztust.

Azt a lehetőséget, hogy közel kerülve Istenhez, saját tapasztalatai alapján tudjon később döntést hozni erkölcsi normáit illetően, a hit tanításának ismeretében alakítsa ki kapcsolatait felebarátaival, azok alapján alkossa meg magában a szabadság, a szeretet, a boldogság definícióját, amelyek élete során vezérelni fogják. Jézus, és a gazdag ifjú párbeszéde megvilágítja szá-

munkra, mit kell tennünk, hogy életünk valóban boldogságban, szeretetben teljen el. Jézus így szólt: **„Miért engem kérdezel a jóról? Egy valaki jó. Ha be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.”** (Mt 19,17) **„Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el, amid van, és add a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; aztán jöjj és kövess engem.”** (Mt 19,16-21) A jó után érdeklődni ugyanis azt jelenti, hogy az ember Isten felé fordul, aki a jóság teljessége. *A jó után érdeklődő kérdésre egyedül Isten tud válaszolni, mert Ő a Jó.*

A pedagógusok a szülők és a nagyszülők közös felelőssége, hogy a gyermek minden lehetőséget, módot megismerjen, mielőtt meghozza majd további, felnőtt életének minőségét meghatározó saját, egyéni döntését: követi-e Jézust, vagy megelégszik a földi javak hamis értékei által ígért boldogsággal.

Alleluja!

Húsvét. 2013. március 30.
Úr Isten, aki nekünk a mai napon a halált meggyőző egyszülött Fiad által az örökkévalóság kapuit megnyitottad: add, hogy szent feltételeinket, amelyekre előbb kegyelmed indít, támogató segítségeddel meg is valósíthassuk, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen.
(Zsaskovszky Ferenc és Endre: Ima- és Énekkönyv. 1940.)

Öregdiák órák.

A Petőfi napok keretében diáktársaimmal a Petőfi Sándor Gimnázium és Szakközépiskola Öregdiák Egyesülete „Öregdiák órák-ra” szóló kedves felkérésének tettünk eleget a mai napon.

Vállalt feladatunk volt olyan beszélgetések, előadások megtartása, amelyekben ki-ki a maga életével, elért eredményeivel, munkájával példaként szolgálhat, segítséget, útmutatást nyújthatnak az iskola mai diákjainak. Előzetes egyeztetések után az osztályfőnökök kísérték fel „órákra” a vendégeket. Az „órák” után az Öregdiákok megkoszorúzták az iskola névadójának szobrát.

(Fotó: GE.)

A rendezvényt közös ebéd és azt követő, kötetlen beszélgetés zárta.

Tóthné Pinter Katalin: Soha nem késő

Ahhoz a tényhez, hogy mindannyiunknak végig kell menni egyszer a „damaszkuszi úton” nem férhet kétség. A lelki változás, a megtérés elengedhetetlen része a Krisztusban történő feltámadásnak. De nem elég csupán a külsőségek tekintetében megváltozni, a múlt hibáit meg kell vallani, szembenézni velük, okulni belőlük. Az igazi megtérés gyökeres változásokat kíván, nem ad lehetőséget a gyengeségre. Nem számít, hogy húszévesen, vagy hetvenévesen éljük át, a lényeg, hogy az új szellem befogadása, a felismerés, az elhatározás komoly szándékon alapuljon, ne akarja elfedni a múlt bűneit, hibáit, hanem tegye azokat jóvá!

Dr. Csókay András, a Prima Primiissima díj-

jal kitüntetett, nemzetközileg elismert agysebész életében 42 évesen jött el ez a pillanat. Az orvos, aki abban a hitben élt, hogy mivel gyógyít, betegek szenvedéseit könnyíti meg, más elbírálás alá esik Isten színe előtt, mint más földi halandó.

Úgy hitte, elég hibái elfedéséhez, bűnei megbocsátásához, hogy ember-társainak segít. Amint elmondja, tizenévesen el sem tudott jobb szórakozást képzelni, mint a Rolling Stones zenéjére részegen őrjöngeni. Később, már felnőttként is elkövette ugyanazokat a hibákat, a nemes cselekedeteket, amelyeket véghezvitt a gyógyítás terén, afféle vezeklésként élte meg, amivel eleget tesz Krisztus iránti kötelességének.

Családját elhanyagolta, a házasságtörés bűnébe esett, abban a tévhitben, hogy pozitív cselekedetei ellensúlyozzák gőgösségét, beképzeltségét. Az önpusztító életnek egy csoda vetett véget. 1998-ban, egy tizenkét éves lány koponyaműtétje során döbbsent rá, hogy Isten segítsége nélkül ő is csak egy porszem az emberiség hatalmas gépezetében. A lány műtétje során egy „gyermekien naiv” orvostársa kérésére végrehajtott beavatkozás eredményre vezetett, a lány életben maradt. A következő héten, két betegén nem tudott segíteni, teljesen összezavarodott. Miért maradt életben a lány, miért halt meg a másik két beteg? „Úgy járt az agyam, mint egy diavetítő.

Szaladtak a diák, csak én nem láttam belőle semmit, mert hiányzott a fény (Isten fénye), ami hátulról megvilágítsa.”

Ezt követően, egy esős őszi napon betért egy templomba, ahol imádkozni próbált. A gyermekkori nevelés emlékei már elhalványodtak, alig jut eszébe pár foszlány a nagyszülőktől tanult imákból. Ekkor megnyílik a „damaszkuszi út”, úgy érzi, Isten beszélget vele, szavak nélkül, a lélek hangjait használva felkövetítődül.

Az élmény leírhatatlan, a változás látványos. Visszaemlékezésében úgy mondja: „Abban a templomban káromkodó orvosból imádkozó orvossá lettem.” A folyamat természetesen nem ment végbe az egyik napról a másikra, hiszen a megtérés hosszú, sok küzdelemmel járó folyamat.

A kísértés még sokáig jelen van az ember életében, hiszen amíg a rossz úton járunk, a gonosz nem foglalkozik velünk. Akkor kezdődik a próbatétel, amikor jót cselekszünk, ezáltal felbosszantjuk őt. De már megszületett az első válasz, az orvos Isten segítségével rádöbrent, mi mentette meg a kislány életét

a műtét alatt: a seb bevarrása előtt az éles csontszéleket önkéntelenül kipárnázta apró műanyag pillérekkel, ezáltal megakadályozta, hogy azok megsértsék az agy kulcsfontosságú ereit. A technológia később Betlehem-párna néven vonult be a szakirodalomba.

A folyamat természetesen nem ért véget, de az orvos élete napról napra jobbra vált. Sikerült rendbe hozni családi életét, feleségével hűségben és harmóniában él.

Munkája mellett, ahol továbbra is életet ment meg, igyekszik a lelkeket is megmenteni. Az ország különböző intézményeiben előadások keretei között meséli el élményeit a

hallgatóságnak, feltárva előttük a megtérés fontosságát, annak lépéseit, az Istennel való élet lényegét.

Felvetődhet a kérdés, mi a különleges Csókay doktor „damaszkuszi útjában”, hiszen sűrűn hallani megtértekről, az isteni utat választókról? Talán az, hogy elismert, a földi javakban nem szükkölködő agysebész felismeri, hogy Isten segítségével menthet csak meg életeteket?

Lehet, de sokkal inkább abban látom az őszinte megtérést, hogy egy immár nemzetközi hírnévvel bíró, elismert tudós kiállva a világ elé, felvállalja múltbéli gyengéit, megvallja bűneit, s az áldozás szentségét magához véve valóban elindul a Jézushoz vezető úton. Van

ereje belátni hibáit, hajlandó tanulni belőlük annak érdekében, hogy jobb emberré válva Istent szolgálja, érte éljen. Világi hivatásának gyakorlása olyan szellemi felkészültséget igényel, ami csak ezzel a segítséggel valósítható meg.

Csókay doktort nyugodt lelkiismerettel állítom példaként a hazai orvostársadalom elé is, hiszen sokat segíthetne a betegeknek, ha a „káromkodó orvosokat” felváltanák az „imádkozó orvosok”. Gondolataimat az „imádkozó orvos” szavaival zárom, bízva abban, minél többen meghallják azokat: „Manapság sokat beszélünk a sztárokról. A „star” csillagot jelent. Az emberiség történetében eddig egyetlen csillag született, a betlehemi istállóban, 2012 évvel ez előtt. Az ő követése lehet csak az egyetlen cél az életünkben.”

Társulatunkról

A Helytörténeti Baráti Társulatról a fenti címen olvashatunk a (hbtbag.hu) honlapunkon.

A napokban bővítettük a rovatot és a megjelent „tevékenységünkről” szóló történet előtt az alábbi kiegészítésekkel bővült.

A Helytörténeti Baráti Társulat szervezetről, tevékenységéről.

Dokumentumok.

SZERVEZETE

Elnökség

Elnök

Aelnök

Pénztáros

Szervező

Jegyző

Ellenőrző Bizottság elnöke

Ellenőrző Bizottság tagja

Ellenőrző Bizottság tagja

Külön Bizottságok:

BAGI NÉPFŐISKOLA (BN)

Falufejlesztési Kör (FALKÖ)

Daloskör (DALKÖ)

Tagozatai:

Mécs László Irodalmi Kör (MLIK)

Gyöngykoszorú

Caravan zenekar:

Alakulás

Turisztika, Sport és Szabadidő Szakosztály (TSSZSZ)

TEVÉKENYSÉGÜNKRŐL

Nemes céljai (Folytatjuk!)

DOKUMENTUMOK

Elnökség

BN

FALKÖ

DALKÖ

Az egyes címek alatt a hozzájuk tartozó események, dokumentumok (pl. „Alakulás”) találhatóak.

Adjon nekünk 1 % esélyt!

A Helytörténeti Baráti Társulat köszönettel fogad minden olyan támogatást, amely hozzásegíti közhasznú céljai megvalósításához:

-Felkutatása /falukutatás/, megóvása és gyarapítása a község történelmi, építészeti, természeti értékeinek és azok közkincsé tétele.

-A község polgárainak -azok közül is főként az ifjúságának- a község szeretetére nevelése.

- A Bagról elszármazottakkal kapcsolat kiépítése és tartása.

- Közreműködés a község szépítésében, a környezet és természetvédelem hatékonyabbá tételében.

-A sport és közművelődési lehetőségek elősegítése a Társulat tagjai számára.

Kérjük, hogy amennyiben céljainkat fontosnak és támogatandónak ítéli, adóbevallásakor a társadalmi szervezetek javára adható 1%-át, ajánlja nekünk!

A szervezet neve: Helytörténeti Baráti Társulat

Adószáma: 19181943-1-13

Befizetésüket, segítségüket előre is köszönjük, és köszönjük mindenkinek a tavalyi évben nyújtott támogatásukat is!

Égres TÁJÉKOZTATÓ

megjelenik negyedévenként, kéziratként • kiadja a **Helytörténeti Baráti Társulat** • 2191 Bag, Malom út 14.
Tel: 06-28 / 408-369 • Mobil: 06-30/ 314-2492 • adószám: 19181943-1-13 • számlaszám: OTP 11742166-20101701-00000000
Honlap: hbtbag.hu • e-mail: b.gusztav@freemail.hu • elnök: id. Balázs Gusztáv • tördelés: Fehér Viktor